

Glønborg (KRF):

Jeg synes nok, at Fremskridtspartiet i sin argumentation overser en kendsgerning, nemlig at det arbejde, der kræves af et folketingsmedlem, hvis man i øvrigt ellers ønsker at passe sit arbejde her, er svulmet kraftigt op i den sidste menneskealder, og derfor kræver det efterhånden en fuld arbejdsindsats året igennem. Der var engang, hvor det at møde i Folketinget var noget, man gjorde i en forholdsvis kort periode, og derfor var der mulighed for at opretholde en eller anden form for erhverv ved siden af.

Så kan man diskutere, om det er fornuftigt, at vi pålægger vort Folketing så mange arbejdsopgaver. Det er jo et spørgsmål om, hvor mange lovforslag der stilles, og hvor mange der lægger ting på bordet her, og dér må man jo sige, at Fremskridtspartiet har ikke været tilbageholdende med at pålægge Folketinget arbejdsopgaver. Vi synes jo nok, når Fremskridtspartiet lægger et forslag på bordet, at vi skylder at gå det seriøst igennem og forholde os til det, men det kræver arbejde alt sammen.

Vi skal jo alle sammen have et eller andet at leve af, og det er ikke mange af os, der har en eller anden form for arbejdsplads derhjemme, hvor man kan, skal vi sige få penge uden at være der. Og man kan nu engang kun være ét sted.

Formålet med at give et vederlag er altså at give folk mulighed for at være til stede her og passe arbejdet. Så kan man altid diskutere, hvor stort det skal være. Det afhænger naturligvis lidt af, hvem man ønsker der skal komme her, og jeg kan egentlig undre mig over, at et så superliberalistisk parti som Fremskridtspartiet overhovedet ikke tager spørgsmålet om udbud og efterspørgsel i betragtning her, men at man er så, jeg vil sige bløjet naiv, at man tror, at man kalder på de allermost effektive og dygtigste og bedste mennesker ved at sætte lønnen ned til nærmest ingenting.

Jeg ved godt, at vi i dette land får udført utrolig meget politisk arbejde pr. idealisme af alle de folk, der slider i vores organisationer. Jeg vil tillade mig at sige af egen erfaring, at det kræver et stykke arbejde, og det er ikke indtægtsgivende, men udgiftskrævende. Men når man skal være her på fuld tid, skal man altså have noget at leve af, og jeg synes ikke, vi kan forlange, at man skal være her bare af idealisme.

Det er jo en kendsgerning, at vi savner en hel del folk fra det private erhvervsliv her. Det

hænger selvfølgelig sammen med, at folk, der virkelig kan noget i det private erhvervsliv, ikke har råd til at komme her, medmindre de er i den heldige situation, at de er kommet så godt i gang, at det derhjemme kan køre stort set selv bare med lidt tilsyn.

Vi er mange herinde, som er offentligt ansat. Det gamle vederlag var sådan – for at blive i min egen boldgade – at det svarede til, hvad man gav en viceskoleinspektør ved en mindre skole. Efter niveauhævningen svarer det til, hvad man giver en skoledirektør, og jeg synes egentlig, det er meget rimeligt i forhold til det ansvar, vi har, at man har lagt det på et niveau, der svarer til lønnen for en skoledirektør i en mellemstor kommune.

Jeg forstår derfor ikke, at Fremskridtspartiet bliver ved med at trække den dér travet af stald om, at nu skal vederlaget sænkes. Man når jo intet positivt ved det, og enhver med lidt regnevne kan se, at det her betyder intet for landets økonomi med hensyn til udgift. 179 mennesker, det er så lidt.

Jeg erkender, at det kan have en vis psykologisk virkning, og derfor er jeg helt med på, at hvis vi kunne blive enige om en generel løntilbageholdenhed, en generel lønnedsættelse, så skal folketingsmedlemmerne selvfølgelig være med.

Men det undrer mig lidt, at man ikke peger på det, som Kristeligt Folkeparti pegede på i forbindelse med finanslovforhandlingerne, det synes jeg egentlig ville have mere psykologisk virkning. Vi foreslog, at man skar 10 pct. af vores omkostningstillæg, for herved kunne vi demonstrere, at vi var villige til at spare lidt. Men det er selvfølgelig skattefrit og derfor måske en hellig ko, som Fremskridtspartiet ikke vil røre ved. Men det synes jeg der var mere mening i.

Jeg vil dog gerne sige, at jeg har en vis sympati for, at man harcelerer lidt over den måde, ministerlønninger er sammensat på. Jeg synes også, det er en underlig ting. Jeg synes, vi skulle give vore ministre $\frac{3}{4}$ mio. kr. for at være ministre og så undlade at give dem vederlag for at være folketingsmedlemmer. Man kunne sige til dem, at det skal de lade være med at være. Men det er en helt anden sag.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jobbet som folketingsmedlem indebærer, at